

Mijn column nummer 170

Vlamingen en Ollanders

Rond asbestfabrieken is in het verleden op grote schaal asbesthoudend afval gebruikt om wegen en erven te verharderen. Pas later kwam men erachter hoe schadelijk dit kon zijn. In Nederland treffen we deze situatie aan rond de (voormalige) asbestfabrieken in Goor en Harderwijk. Een vergelijkbaar probleem komt voor in Vlaanderen. Iedereen is het erover eens dat de situatie ontoelaatbaar is en dat er dus iets moet gebeuren. In opdracht van het ministerie van VROM stel ik een advies op over de organisatie van de sanering van de laatste reeks asbestwegen.

In dat kader bezocht ik de OVAM in Mechelen. Ik wilde me op de hoogte stellen van de Vlaamse aanpak van dit probleem. Graag geef ik de Vlaamse collega's een compliment, want hun aanpak klinkt als een klok!

Na afloop ging ik een hapje eten en al snel raakte ik in een belangrijke Vlaamse discussie verwickeld. De Vlamingen die ik sprak wilden dat Vlaanderen zich bij Nederland zou aansluiten. Zij vonden het aantrekkelijk om een koningin te hebben die Nederlands spreekt. Ook de Nederlandse handelsgeest was aantrekkelijk. Hoe bestond het dat Nederland zijn bier wereldwijd weet te verkopen, terwijl het heerlijke Vlaamse bier het land niet verlaat? Het lag veel meer voor de hand dat zij het bier zouden maken en wij het zouden verkopen.

Voor mij mag het. Vlaanderen en Nederland hebben veel gemeen. Bijvoorbeeld hun inspanningen om de bodem te saneren. In Vlaanderen is vanaf 1995 een Bodemsaneringsdecreet van kracht. In Wallonië en het Brussels Gewest is daar nog geen sprake van!

Samen met de Vlamingen zouden we sterker staan tegen de Ollanders. We moeten maar eens nadenken hoe we de OVAM ook in Nederland kunnen inschakelen. Dat scheelt in elk geval een hoop gedoe met bevoegde gezagen bodemsanering. Victor Dries, waar blijf je?